

Arrest

nr. 260 966 van 22 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 juni 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 november 2019. Op 13 november 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 maart 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 26 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van de stad Lahore in de Punjab, waar u tot aan uw vertrek uit Pakistan gewoond hebt. U maakte een algemene middelbare opleiding af in 2013 en ging naderhand enkele jaren in de leer als schoonheidsspecialist bij mensen in de buurt. Uw droom was evenwel cheffkok worden, maar u mocht van uw strenge familie deze opleiding niet volgen.

U werd op een bepaald moment uitgehuwelijkt aan uw neef, wiens derde vrouw u zou worden. U sprak af met uw familie dat u zou instemmen met het huwelijk als ze u eerst een koksopleiding lieten volgen. Zo geschiede, en u begon in 2018 uw studie op een campus in de stad. Hier leerde u al snel M.O. kennen, en jullie begonnen een relatie. In de loop van 2019 werd u toen u met hem in de cafetaria van het college zat evenwel betrappt door uw broer en neef, die u kwamen ophalen. Ze sloegen u en namen u mee naar huis, waar u te horen kreeg dat het huwelijk bespoedigd zou worden. U werd ook met de dood en met een zuuraanval bedreigd. U nam deze dreigementen serieus, want een nichtje van u was al eens vermoord onder gelijkaardige omstandigheden. U mocht evenwel uw semester op school nog afmaken, en kon zo tijdens de lesuren ontsnappen naar het huis van een vriendin van u. Met haar hulp regelde u via het college een visum voor Italië en vliegtuigtickets, waardoor u zo'n tien dagen na uw vertrek van huis het land kon verlaten. U hoorde naderhand dat uw familie het been van uw vriend gebroken hadden.

U verliet Pakistan op 5 november 2019 en kwam dezelfde dag aan in Italië. Na een nacht in een hotel doorgebracht te hebben werd u bestolen en verloor u zo uw GSM en identiteitsdocumenten. U kon met de hulp van een onbekende Pakistaanse man evenwel een busticket naar België regelen, waar u op 7 november 2019 aankwam en op 19 november 2019 om internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legt u voor: kopieën van een identiteitskaart en paspoort, een geboorteakte, opleidingscertificaten en certificaten van deelname aan evenementen, en allerhande foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U stelt dat u Pakistan verlaten hebt omdat u uitgehuwelijkt werd aan een oudere neef van u, die reeds tweemaal getrouwd geweest zou zijn. Dit geplande huwelijk werd nog vervroegd nadat u door familieleden van u betrappt werd terwijl u op de campus waar u studeerde iets aan het drinken was met een andere jongen, waarmee u een geheime relatie gehad zou hebben. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Zo valt te vermoeden dat u ten eerste niet de waarheid heeft verteld over de manier waarop u aan uw familieleden kon ontsnappen en uw reis kon organiseren naar Europa. U verklaart in dit kader primo dat u zich tien dagen voor uw vertrek uit het land vanuit de universiteitscampus naar het huis van een vriendin van u begaf, en niet meer naar het huis van uw familie terugkeerde. U had in deze periode of mogelijk vier of vijf dagen eerder al de bevestiging ontvangen dat uw visum in orde was (CGVS p. 13). U zou dus de bevestiging hebben ontvangen dat u een visum uitgereikt werd hooguit vijftien dagen voor uw vertrek op 5 november 2019 (verklaring DVZ dd. 16 januari 2020, afdeling 37.), dus op 21 oktober 2019 of later. Evenwel blijkt uit uw visumdossier dat uw visum reeds werd uitgereikt op 11 oktober 2019 (opzoeking visumdossier dd. 12 november 2019), meer dan tien dagen dáárvoor nog. Nochtans verklaarde u tevens dat het moment dat u betrappt geweest zou zijn zich maar enkele dagen voor uw "vlucht" naar het huis van uw vriendin situeerde; u zou na dat incident namelijk nog slechts maar "een paar dagen" naar het college zijn geweest vooraleer te vertrekken (CGVS p. 17). Dit zou het moment van het uitreiken van het visum nog situeren voordat u betrappt was geweest, en het lijkt maar sterk dat u dit niet als dusdanig zou kunnen situeren.

Secundo valt het ook te betwijfelen dat u een dergelijk visum zou hebben kunnen regelen zonder de bijstand van uw ouders. U stelt namelijk dat u voor uw visumaanvraag onder meer een bankuittreksel moest voorleggen (CGVS p. 7), waarschijnlijk om aan te tonen dat u uw verblijf in het buitenland zou kunnen bekostigen. Maar vervolgens stelt u dat u niet eens in staat was om zelf een vliegtuigticket te

financieren, en hiervoor ten dele aangewezen was op de steun van uw vriendin (CGVS p. 13). Dit doet vermoeden dat u voor uw visum aangewezen was op de bankrekeninguittreksels van uw ouders, wat hun medeweten impliceert.

Vervolgens zou u tertio kort na aankomst in Italië naar eigen zeggen bestolen geweest zijn, waarop u evenwel kon rekenen op de steun van een volstreekte onbekende, die u de raad gaf om naar België te komen om hier internationale bescherming te vragen, en bovendien ook nog eens uw reis van Italië naar België organiseerde en betaalde (CGVS p. 14, 15). U kende deze man voordien nochtans helemaal niet. Dit is op zijn zachtst gezegd erg onwaarschijnlijk te noemen. Er op gewezen dat de tussenkomst van de onbekende oude man wel erg genereus was, kon u enkel speculeren dat hij medelijden voor u had toen hij u zag huilen (CGVS p. 15), een nogal stereotiepe uitleg. Gevraagd waarom uw eerste reflex nadat u bestolen geweest zou zijn niet was om naar de politie te gaan, werpt u tegen dat u de taal niet kende en u niet in het Engels verstaanbaar kon maken (CGVS p. 22). Nochtans was u de dag daarvoor wel in staat om een taxi te nemen naar een "cheapest hotel" (CGVS p. 22), wat uw verklaring over de reden voor het niet doen van een aangifte van de vermeende diefstal enigszins ondergraaft. Bovendien verklaarde u net daarvoor nog dat u zich naar het station waar u bestolen werd had begeven met als doel "ergens te gaan waar ik asiel kon vragen" (CGVS p. 21), wat ook weer enige communicatie vereist. U had trouwens ook aan de vriendelijke oude man kunnen vragen om u te helpen met een aangifte van de diefstal. Samen genomen is het duidelijk dat er het een en ander schort aan uw verklaringen over de manier waarop u de verschillende stappen van uw reis naar België al dan niet noodgedwongen organiseerde, mogelijk omdat u bepaalde zaken probeert achter te houden.

Ten tweede lijkt u ook niet meteen de waarheid te vertellen over de door u gebruikte communicatiemiddelen doorheen uw relaas. U verklaart in deze dat u thuis zelf nooit een GSM/smartphone heeft gehad omdat dit niet mocht van uw familie (CGVS p. 6). Nochtans blijkt u in de latere stadia van het relaas wel een aantal keer een smartphone te hebben gebruikt (onder meer om te achterhalen dat uw vriendje aangevallen was geweest door uw familieleden, CGVS p. 18), maar dit zou dan met een apparaat geweest zijn dat u kort daarvoor gekregen had van een vriendin van u (CGVS p. 14). Evenwel blijken heel wat van de foto's die u voorlegt van uw schoolactiviteiten het "selfie" formaat te hebben (documenten 4), foto's typisch genomen met de eigen smartphone (want bij gebruik van smartphone van iemand anders kan deze andere persoon de foto nemen), een indicatie dat u waarschijnlijk wel zelf een smartphone had. Tevens valt het op dat u verklaart op geen enkele manier nog te communiceren met mensen in Pakistan, niet met uw vriendin die u hielp ontsnappen noch met uw vriendje aldaar, en dit omdat de smartphone die u van uw vriendin gekregen had gestolen was in Italië en u hun nummers nu dus kwijt bent (CGSV p. 13, 14). Ze zouden ook niet actief zijn op sociale medianetwerksites waar u hen kon toevoegen (CGSV p. 14). Dit is maar vreemd te noemen; u begeeft zich naar een voor u geheel vreemd land en u neemt niet eens de moeite om de nummers van uw enige contacten ergens neer te schrijven of minstens op te slaan in de cloud. Over de gestolen smartphone had u bovendien eerder in het gehoor niet aangegeven dat deze gestolen was, toen u gevraagd werd om de zaken die van u gestolen werden te noemen (CGVS p. 2). Alles samen lijkt het er sterk naar dat u informatie over uw communicatiemiddelen probeert achter te houden, mogelijk om uw familie strenger voor te stellen dan ze is, dan wel om vergoelijken waarom u niet meer details kan verstrekken over het welvaren van uw vriendje in Pakistan (zie infra).

Want het valt ten derde ook op dat u al bij al maar weinig doorleefde of gedetailleerde informatie kan geven over de relatie met en (het welvaren van) de jongen zelf met wie u een relatie onderhouden zou hebben, welke ontdekt geweest zou zijn door uw familieleden. Zo bleek u primo niet de naam te kennen van diens moeder (CGVS p. 15), hoewel u blijkbaar wel wist dat ze minder traditioneel was dan uw familie (CGVS p. 17). Secundo was u niet op de hoogte over de economische achtergrond van zijn familie, behalve dat zijn vader overleden was (CGVS p. 15). Tertio wist u niet of uw vriend nog werkte naast zijn studies, behalve dat hij zou leren over smartphones (CGVS p. 15). Quarto gevraagd hoe de relatie begonnen was, stelt u enkel vaag dat "we zagen elkaar graag", en dat jullie vriendschap inhield dat jullie elkaar af en toe buiten zagen gedurende de lestijd (CGVS p. 10). Julie zouden bevriend zijn geraakt omdat jullie zich op dezelfde manier kleden en hij er ook van hield om uit te gaan (CGVS p. 11). Uw antwoorden zijn keer op keer erg summier en eerder vaag, wat maar weinig doorleefd overkomt, zeker voor een vriendschap die toch al dateerde van een maand na het begin van het college (CGVS p. 10) en die naderhand ook uitmondde in een liaison in een hotel (CGVS p. 17). Vervolgens bevraagd over een aanval tegen hem door familieleden van u waar hij u over informeerde, blijft u ook hier elk detail hierover schuldig (CGSV p. 18). Dit alles doet de door u voorgehouden relatie maar weinig aannemelijk overkomen.

Ten vierde legt u ook een aantal weinig aannemelijk verklaringen af over (de nasleep van) de betrapping door familieleden van u. U verklaart primo namelijk initieel dat u betrapt werd door uw broer en de neef met wie u moest trouwen toen ze u kwamen ophalen tegen de sluitingstijd van de campus (CGVS p. 16). Daarop gevraagd of ze u steeds op dit moment kwamen ophalen, en hoe het kwam dat u zich dan

zo gemakkelijk liet betrappen, stelt u plots dat ze u die keer eigenlijk 30 minuten voor sluitingstijd al kwamen zoeken en u zo verrasten (CGVS p. 16). Daarop gevraagd waarom ze u meteen al verdachten en sloegen louter omdat u met iemand in de cafetaria zat, voegt u nog toe dat u op dat moment openlijk affectie aan het tonen was, iets wat kennelijk niet als problematisch ervaren werd op de campus (CGVS p. 16). Nochtans had u eerder in het onderhoud nog laten vallen dat u onder meer op uw vriendje viel door zijn kledingkeuze, die was "zoals ik" (lees: Westers), en hij de enige was die zich zo kleepte op de campus (CGVS p. 11), wat toch eerder de indruk geeft dat op deze plaats dezelfde mores golden als elders in Pakistan. Het valt in ieder geval te betwijfelen dat u, mocht u weten dat uw familieleden u zouden komen ophalen tegen het einde van de lesdag, u het risico zou lopen om openlijk affectie te tonen gedurende die periode tout court. Dat u in deze dient te verwijzen naar een misrekening van een louter half uurtje, komt maar bij de haren gegrepen over.

Het is trouwens secundo ook maar weinig ernstig dat u enerzijds verklaart dat u afkomstig bent uit een heel strenge familie, die u zelfs beticht van een moord op een nichtje van u na een valselijke oproep tot verzoening (een incident waar u evenwel geen enkel begin van bewijs over kan voorleggen, CGVS p. 13, 22), maar dat u er anderzijds geen graten in zag om affectie te tonen in het openbaar op de campus zodanig dat "de meisjes wisten het, mogelijk ook enkele jongens" (CGVS p. 16), dit terwijl uw broer en uw neef u nagenoeg elke dag zouden zijn komen ophalen.

Vervolgens zou u tertio door uw familie vermaand geweest zijn en werd de datum voor uw huwelijk met uw neef naar voren gebracht. Maar desondanks mocht u kennelijk wel nog naar de campus blijven gaan, ondanks dat uw vriendje daar ook studeerde (CGVS p. 17, 18). Hier op gewezen, legt u een aantal tegenstrijdige verklaringen af. Eerst stelt u dat uw vriend niet meer kwam omwille van bedreigingen die hij had ontvangen, en dat u van klas moest veranderen. Daarop gevraagd naar welke klas u dan wel overplaatste, stelt u plots dat het eigenlijk uw vriend was die van klas wisselde, uit eigen beweging (CGVS p. 17). Deze uitleg komt zeer ad hoc over, mogelijk omdat u geen antwoord klaar had over de klas waar u zogezegd naar overplaatste. Dit doet verder twijfelen aan de waarachtigheid van uw relaas.

Er kan samengevat niet om de vaststelling heen dat er een breuklijn door uw verklaringen lijkt te lopen, tussen uw bewering dat u uit een zeer strenge familie komt die u wilden uithuwelijken en waarvoor u op de vlucht moest gaan, en elementen die deze strengheid lijken tegen te spreken. Dit blijkt quarto ook uit een aantal kleinere elementen in uw relaas. U verklaart zo dat uw familie helemaal niet wilden dat u naar het COTHM-college zou gaan, maar dat u een akkoord met hen sloot dat u akkoord ging met het gearrangeerde huwelijk als ze u lieten studeren (CGVS p. 9). Nochtans is het maar de vraag waarom men in een zeer strenge/traditionele/... familie zich überhaupt iets van uw mening zouden aantrekken. Ook blijkt u in de verschillende foto's van campusactiviteiten nooit een hoofddoek te dragen (evenmin op uw identiteitsdocumenten (document 1, 4)), terwijl andere meisjes dit wel lijken te doen. U blijkt ook al een paspoort te hebben gehaald in 2018 (document 1), dit zogezegd omdat u mogelijk zou kunnen deelnemen aan buitenlandse activiteiten van het college (CGVS p.3, 6; zie ook sommige van de foto's), maar het valt sterk te betwijfelen dat een strenge familie een dochter zomaar zou toelaten om te reizen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Italië, zie supra). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Dat u louter naar België kwam omdat iemand u zou aangeraden hebben dat het beter was hier documenten te verwerven (CGVS p. 5), neigt naar asylum-shopping.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van *"de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchtelingen en de status van subsidiaire bescherming"*.

2.2. In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij vooreerst in op haar vlucht. Zij betoogt dat zij ongeveer tien dagen voor haar vertrek de universiteit heeft verlaten om naar het huis van een vriendin te gaan en dat zij sindsdien niet naar huis is teruggekeerd. Zij stelt dat zij vier of vijf dagen daarvoor de bevestiging heeft gekregen dat haar visum in orde was, dus ongeveer 15 dagen voor haar vertrek op 5 november 2019. Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij 25 dagen voor haar vertrek op de hoogte werd gesteld dat haar visum in orde was, voert de verzoekende partij aan dat *"volgens de officiële data vermeld in het register van de Italiaanse autoriteiten er een verschil in tijd van 10 dagen bestaat in het relaas van verzoekster"* en dat *"verzoekster de informatie kan hebben ontvangen op de data die zij tijdens de hoorzitting aan tegenpartij heeft meegedeeld"*. Zij stelt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud de perioden kon aangeven zonder preciezer te zijn. Zij meent *"Dat tegenpartij redelijkerwijs het geheel van het relaas van verzoekster niet in twijfel kan trekken en haar geloofwaardigheid niet globaal kan betwisten om reden dat tussen haar relaas en de data vermeld in haar visumdossier van de Italiaanse overheden er amper een verschil in tijd van enkele dagen is"*.

Verder citeert de verzoekende partij de proceduregids van UNHCR betreffende het voordeel van de twijfel. Zij stelt dat zij heeft getracht zoveel mogelijk informatie te verstrekken en geenszins informatie trachtte achter te houden.

Waar de verwerende partij stelt dat uit het visumdossier blijkt dat de verzoekende partij een bankuittreksel diende voor te leggen terwijl zij niet eens zelf haar vliegticket kon betalen zodat wordt vermoed dat haar ouders haar hebben bijgestaan en dus van deze visumaanvraag op de hoogte waren, voert de verzoekende partij aan *"Dat zij over de nodige gelden beschikte om aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikte om zich op het grondgebied van het Koninkrijk te begeven"*, *"Dat deze gelden dus op haar rekening geblokkeerd werden"*, *"Dat verzoekster echter niet over voldoende financiële middelen beschikte om het vliegticket te betalen"* en *"Dat zij om deze reden de financiële hulp van haar vriendin moest vragen, die haar geholpen heeft om dit ticket te betalen"*. Zij stelt dat het fout is te beweren dat zij geen andere keuze had dan de financiële hulp van haar ouders te vragen. Zij betoogt dat het om eigen overwegingen van de verwerende partij gaat die niet volstaan om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Betreffende de hulp die zij in Italië van een onbekende kreeg, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij op grond van persoonlijke overwegingen en niet op grond van objectieve en concrete elementen haar relaas in twijfel trekt. Zij wijst erop dat geen tegenstrijdigheden in haar verklaringen werden opgemerkt. Zij benadrukt dat zelfs in België veel mensen bereid zijn om asielzoekers en

vreemdelingen te helpen zonder hen te kennen. Zij verwijst naar en citeert uit een krantenartikel over de opvang van migranten in België. Zij stelt *“Dat, indien deze realiteit in België wel gekend is, het geen twijfel lijdt dat deze in Italië ook bestaat”*.

Voorts benadrukt de verzoekende partij dat zij zich niet tot de Italiaanse autoriteiten wenste te wenden daar zij noch Italiaans, noch Engels spreekt en zij haar verzoek om internationale bescherming niet in Italië wenste in te dienen. Zij betoogt *“Dat tegenpartij en deze Rechtsmacht zowel de opvangvoorzieningen als de voorwaarden van het onderzoek van de asielaanvragen in Italië kennen, die zeer problematisch zijn en talrijke vragen stellen, met name wat betreft het naleven van het voorschrift van artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden”*. Zij merkt op dat de persoon die haar in Italië begeleidde, haar aanraade om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij stelt *“Dat voor zover verzoekster over een visum beschikte, zijn zich naar België kon begeven zonder moeilijkheden te ondervinden, wat zijn gedaan heeft”*. Zij meent dat dit element haar niet mag benadelen. Zij stelt *“Dat indien verzoekster zich naar het commissariaat moest begeven, zij in Italië een asielaanvraag had moeten indienen”*.

2.3. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar communicatiemiddelen. Zij stelt dat zij in haar familie geen smartphone kon krijgen maar dat een vriendin op school er wel een voor haar had kunnen krijgen. Met deze smartphone kon zij selfies maken. Zij meent dat de door haar voorgelegde foto's, waaronder de selfies, haar geloofwaardigheid versterken. Aangezien zij in haar familie geen smartphone mocht hebben, kon zij in haar familie geen foto's maken, *“maar wel in haar schoolomgeving waar zij aan haar familie gemakkelijk kon verbergen dat zij in het bezit van een smartphone was”*. Verder betoogt de verzoekende partij dat het schriftelijk of in de cloud bewaren van telefoonnummers, waar de verwerende partij op duidt in de bestreden beslissing, een overweging *a posteriori* betreft, *“wanneer men weet dat de telefoon van verzoekster gestolen zal worden”*. Zij stelt dat niemand een schriftelijke kopie van alle telefoonnummers bijhoudt. Wat betreft een back-up in de cloud stelt de verzoekende partij dat zij niet weet of dergelijke back-up op technisch vlak mogelijk is. Zij stelt: *“Dat veel gegevens in de cloud kunnen worden opgeslagen (foto's, pdf-bestanden, ...) is niet noodzakelijk het geval voor telefoonnummers, die over het algemeen in het geheugen van de telefoon of op de sim-kaart worden opgeslagen. In elk geval vereist een dergelijke back-up een telefoon van de laatste generatie, waarover verzoekster niet beschikte. Dat de voorgaande overwegingen zinloos lijken.”* Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij probeert achter te houden dat zij nog steeds contact heeft met haar land van herkomst en dat zij nog steeds in het bezit is van een smartphone, acht de verzoekende partij deze overwegingen eens te meer ongegrond en een ruime interpretatie van de situatie door de verwerende partij. Zij betoogt *“Dat zelfs als verzoekster nog steeds in het bezit van deze telefoon geweest zou zijn, quod non, de telefoon aan tegenpartij niet gegeven kon worden zodat zij de inhoud ervan niet kon controleren”* en *“Dat verzoeker is er dus geen enkel belang bij gehad, zoals tegenpartij nochtans beweert, om dit in elkaar te zetten om een telefoon achter te houden”*. De verzoekende partij besluit: *“Dat, indien men nogmaals de persoonlijke overwegingen van tegenpartij en haar a posteriori motivering van een omstreden beslissing waartoe zij reeds had besloten, die neerkomt op een principieel verzoekschrift, buiten beschouwing laat, er niets is dat wijst op enige tegenstrijdigheid of gebrek aan geloofwaardigheid in verzoeksters relaas”, “Dat het geen twijfel lijdt dat tegenpartij de tijd nam om de sociale netwerken na te gaan en met name het profiel van verzoekster en dat zij geen objectieve bewijzen kon benadrukken die zouden aantonen dat zij gelogen zou hebben en thans nog met haar vriendinnen of familie in PAKISTAN in contact zou zijn”, en “Dat het ontbreken van dergelijke informatie ingediend door tegenpartij ook de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster aantonen”*.

2.4. Hierna gaat de verzoekende partij in op haar vriend. Betreffende de door haar gegeven informatie over haar vriend stelt zij *“Dat het al interessant is op te merken dat tegenpartij een dergelijke informatie vermeldt, maar ook systematisch aangeeft dat verzoekster niets weet, behoudens”, “Dat deze werkwijze van tegenpartij eens te meer behoort tot een vooropgezette mening”, Dat zij duidelijk tracht een negatieve beslissing die tevoren al genomen werd, te rechtvaardigen”, “Dat verzoekster in feite precieze en specifieke informatie betreffende haar vriend gaf”, “Dat tegenpartij deze niet in twijfel trekt, maar verkiest te vermelden dat zij niets zegt, behoudens Wat zij verklaarde”, “Dat deze werkwijze strijdig blijkt te zijn met de opdracht van tegenpartij en met haar plicht om de situatie van verzoekster op onafhankelijke en onpartijdige wijze te onderzoeken en vervolgens een beslissing met kennis van zaken te nemen” en “Dat tegenpartij in casu achteruit werkte, door een negatieve beslissing te nemen die zijn vervolgens op een verbazingwekkende wijze rechtvaardigt”*. De verzoekende partij wijst er verder op dat zij informatie over haar vriend kon aandragen en dat zij uitlegde hoe zij elkaar hadden ontmoet en hoe hun vriendschap in een gevoel van liefde veranderde. Zij meent dat haar verklaringen eens te meer precies lijken te zijn en dat hun geloofwaardigheid en coherentie niet ter discussie wordt gesteld door de

verwerende partij, die enkel stelt dat de verzoekende partij niet genoeg informatie verschaft. Zij benadrukt voorts dat zij 22 jaar was toen zij verliefd werd en dat het een eerste liefdesrelatie betrof *“met alles wat dat inhoudt”*. Zij betoogt dat deze relatie *“in feite een deel is van een meer globale houding van overtreding van de familiale norm en van emancipatie ten aanzien van haar familie”* en *“Dat deze wil om de norm te overtreden ook de redenen uitlegt waarom verzoekster met hem geslachtsgemeenschap overwoog : gewoon door uitdaging ten aanzien van de familiale instelling”*.

2.5. Verder gaat de verzoekende partij in op haar studies. Zij herinnert eraan dat haar liefdesrelatie *“deel uitmaakt van de overschrijding van de familienorm en om zich te verzetten tegen het huwelijk zoals dat door zijn familie was gepland”*. Zij betoogt voorts dat het niet de gewoonte van haar neef en broer was om haar voor sluitingstijd van de campus op te halen en dat zij daarom dacht *“dat zij haar vriend straffeloos kon zoenen”*. Zij meent dat dergelijke uitbarsting van genegenheid niet verrassend of abnormaal lijkt op een campus waar moraal, ideologieën en mentaliteit noodzakelijkerwijze opener en toleranter zijn. Zij stelt dat zij niet bang was om daarmee de aandacht van andere studenten te trekken. Zij betoogt dat de mentaliteit op een dergelijke campus niet alleen ver verwijderd was van die van haar familie maar ook, *“en dat is belangrijker”*, veel meer overeenstemde met haar eigen mentaliteit. *“Dat, indien tegenpartij stelt dat de mentaliteiten in PAKISTAN niet anders leken te zijn dan op de campus, dit wederom zonder enige grond is en zonder zich te baseren op objectieve informatie, maar enkel met een beroep op de wijze van kleden van verzoekster, waarvan tegenpartij aanneemt (zonder hierover ook maar de minste vraag te hebben gesteld (...)) dat die verschilt van die van de anderen.”*, aldus de verzoekende partij. Zij betoogt dat haar aanwezigheid op de school de kloof verder deed toenemen, totdat zij op de campus werd betrapt. Dat zij met toestemming van haar ouders op de campus kon blijven, was het resultaat van onderhandelingen met haar ouders en onder de voorwaarde dat zij instemde met de voorwaarden van het gedwongen huwelijk, zo stelt de verzoekende partij. Zij benadrukt dat zij op het moment van haar inschrijving haar ouders nooit *“problemen van gezag of discipline”* heeft bezorgd zodat haar ouders geen reden hadden om eraan te twijfelen *“dat hun dochter zich de haar bijgebrachte pedagogische beginselen eigen had gemaakt”*. Op grond van de inzet van hun dochter, hadden haar ouders geen reden om haar inschrijving te weigeren, aldus de verzoekende partij. Zij merkt ook op dat er geen inconsistenties of tegenstrijdigheden in haar verklaringen werden aangevoerd.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat zij, nadat zij was betrapt, ernstig door haar ouders werd berispt en dat het geplande huwelijk werd bespoedigd. Zij betoogt dat de bedreigingen tegen haar verre van onbeduidend zijn en wijst erop dat zij niet enkel met de dood werd bedreigd maar ook met een zuuraanval. Zij stelt dat dit gebruikelijke aanvallen zijn op vrouwen in dergelijke omstandigheden. Zij wijst er ook op dat zij veel meer onder toezicht van haar familie zou komen te staan en *“Dat zij enkele weken voor de blokkade en vervolgens voor de examens naar de campus mocht terugkeren, dan ook niet tegenstrijdig leek en integendeel, de ouders van verzoekster hadden daardoor hun greep op verzoekster juist versterkt”*. Zij wijst er tevens op dat haar vriend ook werd bedreigd en zich daarom distantieerde. Zij besluit dat haar ouders met recht konden geloven dat zij hadden gedaan wat nodig was om dergelijke gebeurtenissen in de toekomst te voorkomen.

2.6. Tot slot gaat de verzoekende partij in op de situatie in Pakistan. Zij stelt *“dat de volgende objectieve gegevens, voor zover zij de verklaringen van verzoekster bevestigen en deze plaatsen in de context zoals zij die heeft beschreven, niet alleen haar relaas maar ook haar vrees voor vervolging geloofwaardiger maken”*. Inzake het leven op de campus in Pakistan betoogt de verzoekende partij dat documentaire bronnen bevestigen dat er op deze plaatsen een grotere openheid heerst die in strijd is met de traditionele mentaliteit in Pakistan. Zij verwijst naar het bij haar verzoekschrift gevoegde rapport van Amnesty International. Inzake de plaats van de vrouw in deze traditionele mentaliteit wordt geconstateerd dat vrouwen worden geïnstrumentaliseerd en dat gedwongen huwelijken vaak voorkomen. De verzoekende partij citeert van de website van Amnesty International en betoogt dat in het rapport van Amnesty International ook de situatie wordt beschreven van een jong meisje dat eveneens haar studies heeft moeten onderbreken om aan een neef te worden uitgehuwelijkt. Tevens merkt zij op dat in geval van weigering of ongehoorzaamheid vaak zuur wordt gebruikt tegen diezelfde vrouwen. Zij citeert dienaangaande uit het rapport van Amnesty International. Zij stelt *“Dat talrijke verslagen van niet-gouvernementele organisaties dezelfde informatie verspreiden en dezelfde vaststellingen doen”*. Zij voert aan dat uit het rapport van Amnesty International ook blijkt dat zij in geen geval bescherming kan krijgen van haar nationale autoriteiten. Tevens haalt de verzoekende partij aan dat uit het rapport van Amnesty International blijkt dat wetten ter bescherming van vrouwen over het algemeen niet verder komen dan het ontwerpstadium en dat, wanneer ze worden aangenomen, ze eenvoudigweg niet worden gehandhaafd door politie en justitie die uiterst corrupt blijken te zijn. Zij besluit *“Dat deze middelen het dus mogelijk maken verzoeksters relaas te bevestigen en de*

geloofwaardigheid ervan vast te stellen, maar ook de vrees van verzoekster voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst te bevestigen".

2.7. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het artikel "*Les hébergeurs de migrants sont acquittés pas la cour d'appel de Bruxelles*" van RTBf van 26 mei 2021 (stuk 2),
- het rapport "*Pakistan. Femmes enfermées dans la tradition*" van Amnesty International van november 2010 (stuk 3),
- het artikel "*Au Pakistan, le chemin vers l'égalité femmes-hommes reste semé d'embûches*" van Equal Times van 10 oktober 2019 (stuk 4), en
- het rapport "*Pakistan. Les droits humains au Pakistan en 2020*" van Amnesty International (stuk 5).

2.8. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer (alle kopieën):

- foto's van de identiteitskaarten van haar zus en diens echtgenoot,
- foto's van haar zus en diens echtgenoot,
- foto's van het lichaam van de echtgenoot van haar zus, en
- een USB-stick met video's van het lichaam van de echtgenoot van haar zus.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62,§2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september

2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door haar familie wordt bedreigd omwille van een liefdesrelatie terwijl zij zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): kopieën van haar identiteitskaart en paspoort, haar geboorteakte, opleidingscertificaten, certificaten van deelname aan evenementen en een aantal foto's.

De identiteitskaart en het paspoort tonen enkel de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij aan, elementen die heden niet worden betwist. De opleidingscertificaten, de certificaten van deelname aan evenementen en de foto's tonen enkel verzoeksters opleiding en haar deelname aan evenementen aan, elementen die heden evenmin worden betwist.

De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-5) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. De verzoekende partij dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie volstaat hiertoe niet.

De stukken die de verzoekende partij middels haar aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt zijn louter privé-foto's en -videobeelden die wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden slechts een geringe bewijswaarde hebben. Voorts kan op basis van de foto's niet opgemaakt worden dat dit daadwerkelijk de zus en schoonbroer van de verzoekende partij betreft. Zelf al wordt aangenomen dat de betrokkenen de zus van de verzoekende partij en diens echtgenoot zijn, kan op basis van deze foto's geen verband gelegd worden met het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij afkomstig is van een streng-religieuze en conservatief-traditionele familie die haar wil uithuwelijken aan haar neef en die haar bedreigde met de dood en een zuuraanval omdat zij een relatie had met een studiegenoot. Verschillende elementen nopen echter tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het streng-religieuze en conservatief-traditionele karakter van verzoeksters familie.

In het door de verzoekende partij bijgebrachte rapport van Amnesty International (verzoekschrift, stuk 3) wordt onder meer gesteld dat in het algemeen enkel de vrouwen afkomstig van een progressieve en rijke familie, wonend in een stedelijk milieu, kunnen studeren en werken, dat voor alle anderen de zaken op een verschillende manier gebeuren en de vrouwen in een erg gelimiteerde en onderdrukkende wereld leven, en dat het leven wordt gekenmerkt door strikte morele opvattingen, gebaseerd op religie en traditie. Er kan dan ook worden aangenomen dat, in zoverre de verzoekende partij beweert dat zij afkomstig is uit een streng-religieuze en conservatief-traditionele familie, zij *in concreto* aannemelijk

weet te maken dat haar persoonlijke, individuele situatie kadert in het algemene beeld van Pakistaanse vrouwen binnen een conservatief en traditioneel milieu, dan wel waarom haar eigen situatie van dit beeld zou afwijken. Uit het hierna volgende blijkt dat de verzoekende partij hier evenwel in gebreke blijft.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partij steeds onderwijs heeft kunnen volgen. Zij maakte haar middelbare school af en mocht daarna een cursus schoonheidsspecialiste en een opleiding voor chef-kok aanvatten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-9). In het licht van voormelde informatie uit het rapport van Amnesty International dient te worden aangenomen dat de onderwijsmogelijkheden die de verzoekende partij genoot, een eerste indicatie vormen dat zij niet afkomstig is uit een conservatieve, traditionele familie, temeer daar zij de campus waar zij studeerde voorafgaand aan haar vertrek in haar verzoekschrift omschrijft als een plaats die minder traditioneel is dan de rest van de Pakistaanse samenleving en haar vader bovendien haar studies betaalde zonder dat zij zelf weet of dit al dan niet duur was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Waar zij verklaart dat zij een akkoord sloot met haar ouders dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef doch voordien een opleiding tot chef-kok mocht volgen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), dient erop gewezen dat in het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport van Amnesty International (stuk 3) tevens wordt gesteld dat het in Pakistan de familie is die bepaald wat goed is voor een vrouw en dat een zelfbepaald leven buiten het bereik van de meerderheid van de vrouwen blijft. De verzoekende partij brengt noch tijdens haar persoonlijk onderhoud, noch in haar verzoekschrift enig element aan waaruit zou kunnen blijken waarom zij wel in staat was om met haar ouders een akkoord te bereiken. Dat haar ouders geen reden hadden om haar inschrijving te weigeren omdat zij haar ouders "*nooit problemen van gezag of discipline*" heeft bezorgd, zoals zij in haar verzoekschrift stelt, vormt geenszins een afdoende verklaring. In de context van de conservatief-traditionele Pakistaanse maatschappij geniet een meisje/vrouw doorgaans geen of weinig onderwijsmogelijkheden, of zij al dan niet gehoorzaam is of niet lijkt hierbij geen relevante factor. Bovendien beweert de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij een "*globale houding van overtreding van de familiale norm en van emancipatie ten aanzien van haar familie*" aannam, hetgeen bezwaarlijk valt te rijmen met haar bewering dat zij haar ouders "*nooit problemen van gezag of discipline*" heeft bezorgd. In zoverre de verzoekende partij daadwerkelijk trachtte zich te verzetten tegen het gezag van haar familie, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover doorleefde en uitgebreide verklaringen zou hebben afgelegd, *quod non*. Behalve de door haar aangehaalde problemen omwille van haar relatie met een studiegenoot en de deal met haar ouders om in ruil voor het gedwongen huwelijk met haar neef een opleiding chef-kok te mogen volgen, maakt de verzoekende partij geen enkele melding van andere wijzen waarop zij zich tegen het gezag van haar familie trachtte te verzetten en/of van pogingen die zij in Pakistan heeft ondernomen om anderszins aan het gezag van haar familie te ontkomen. De verzoekende partij maakt het beeld dat zij van zichzelf tracht op te hangen van een vrijgevochten, Pakistaanse vrouw die wordt bedreigd door haar conservatieve, traditionele familie niet *in concreto* aannemelijk.

Verder dient erop gewezen dat de verzoekende partij in de door haar voorgelegde foto's net zo min als op haar paspoort en enkele van de deelnemingscertificaten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) een hoofddoek draagt, terwijl andere afgebeelde vrouwen wel een hoofddoek dragen. Op de foto's van haar zus (zie aanvullende nota) draagt haar zus evenmin een hoofddoek. Indien de verzoekende partij daadwerkelijk afkomstig is uit een traditionele, conservatieve familie kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij en haar zus steeds een hoofddoek dienden te dragen. Dit klemt des te meer daar het paspoort werd afgeleverd op 21 februari 2018, dus nog voor haar beweerde problemen omwille van haar relatie met een studiegenoot in 2019, en zij ook op de foto in haar paspoort geen hoofddoek draagt. Deze vaststellingen zijn niet verzoenbaar met haar bewering tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij in Pakistan niet gekleed kon gaan zoals in België en onder meer geen hoofddoek kon dragen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Tevens dient erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat haar familie twee auto's en drie motorfietsen bezat, dat haar familie een eigen zaak had, dat haar gehuwde zussen ook werkten, dat haar vader werkzaam was als chef-kok met verschillende personeelsleden en dat haar vader haar studies betaalde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 7 en 9). Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij afkomstig is uit een relatief welgestelde familie. Zoals hiervoor gesteld, blijkt dat meisjes/vrouwen uit welgestelde families doorgaans meer kansen hebben om te studeren en te werken, zoals ook de verzoekende partij en haar zussen. Aldus vormt de socio-economische achtergrond van haar familie een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering dat zij afkomstig is uit een streng-religieuze en conservatief-traditionele familie.

Ook dient vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat haar nicht werd vermoord (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), doch zij brengt hiervan geen enkel bewijs bij. Evenmin brengt zij enig bewijs bij waaruit het conservatief-traditionele karakter van haar familie kan blijken en/of de bedreigingen die ten aanzien van haar zouden zijn geuit.

Met betrekking tot de stukken die de verzoekende partij bij haar aanvullende nota voegt, verklaart zij ter terechtzitting dat de echtgenoot van haar zus omwille van haar problemen werd gedood. In zoverre kan worden aangenomen dat de afgebeelde personen daadwerkelijk de zus van de verzoekende partij en diens echtgenoot zijn en dat deze echtgenoot werd gedood, blijkt evenwel nergens uit deze stukken dat de echtgenoot van haar zus omwille van haar problemen werd gedood. De verzoekende partij laat ook na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de dood van de echtgenoot van haar zus zou zijn gelinkt aan haar vluchtmotieven. Aldus kunnen deze documenten niet alsnog het conservatief-traditionele karakter van haar familie en/of de problemen die de verzoekende partij omwille hiervan stelt te hebben gekend, aantonen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient besloten dat de verzoekende partij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zij afkomstig is uit een streng-religieuze en conservatief-traditionele familie. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef en dat zij werd bedreigd omdat zij een relatie had met een studiegenoot, tevens op de helling te staan.

6.4. De geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij aangehaalde problemen omwille van haar relatie met een studiegenoot wordt tevens ondermijnd door de volgende vaststellingen.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht dat de kennis van de verzoekende partij over haar partner en hoe het met hem is vergaan sedert zij werden betrappt gebrekkig en niet-doorleefd is:

*“Want het valt **ten derde** ook op dat u al bij al maar weinig doorleefde of gedetailleerde informatie kan geven over de relatie met en (het welvaren van) de jongen zelf met wie u een relatie onderhouden zou hebben, welke ontdekt geweest zou zijn door uw familieleden. Zo bleek u *primo* niet de naam te kennen van diens moeder (CGVS p. 15), hoewel u *blijkbaar* wel wist dat ze minder traditioneel was dan uw familie (CGVS p. 17). *Secundo* was u niet op de hoogte over de economische achtergrond van zijn familie, behalve dat zijn vader overleden was (CGVS p. 15). *Tertio* wist u niet of uw vriend nog werkte naast zijn studies, behalve dat hij zou leren over smartphones (CGVS p. 15). *Quarto* gevraagd hoe de relatie begonnen was, stelt u enkel vaag dat “we zagen elkaar graag”, en dat jullie vriendschap inhield dat jullie elkaar af en toe buiten zagen gedurende de lestijd (CGVS p. 10). Julie zouden bevriend zijn geraakt omdat jullie zich op dezelfde manier kleden en hij er ook van hield om uit te gaan (CGVS p. 11). Uw antwoorden zijn keer op keer erg summier en eerder vaag, wat maar weinig doorleefd overkomt, zeker voor een vriendschap die toch al dateerde van een maand na het begin van het college (CGVS p. 10) en die naderhand ook uitmondde in een *liaison* in een hotel (CGVS p. 17). Vervolgens bevraagd over een aanval tegen hem door familieleden van u waar hij u over informeerde, blijft u ook hier elk detail hierover schuldig (CGSV p. 18). Dit alles doet de door u voorgehouden relatie maar weinig aannemelijk overkomen.”*

In haar verzoekschrift beweert de verzoekende partij dat zij wel degelijk precieze en specifieke informatie over haar partner gaf en voert zij aan dat de commissaris-generaal verkiest te vermelden dat zij niets zegt. De verzoekende partij laat echter na *in concreto* te duiden welke bijkomende “*precieze en specifieke*” informatie zij over haar partner nog heeft gegeven en/of op welke wijze dit op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering een ander licht zou kunnen werpen. Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij op haar tweeëntwintigste verliefd werd en dat haar relatie evolueerde van een vriendschapsrelatie naar een liefdesrelatie “*met alles wat dat inhoudt*”, komt zij niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen zonder dat zij verduidelijkt op welke wijze deze verklaringen op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht zou werpen. Indien de verzoekende partij daadwerkelijk op haar tweeëntwintigste een eerste liefdesrelatie beleefde “*met alles wat dat inhoudt*” en dit in de door haar geschetste context van haar conservatief-traditionele familie die haar reeds hadden uitgehuwelijkt aan haar neef, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over deze verboden relatie en hetgeen haar partner overkwam nadat zij waren betrappt, *quod non*. Waar de verzoekende partij nog duidt op haar “*globale houding van overtreding van de familiale norm en van emancipatie ten aanzien van haar*

familie", dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat zij deze houding geenszins *in concreto* aannemelijk maakt (zie *supra*).

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat haar broer en neef haar meestal tegen sluitingstijd kwamen ophalen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). In die omstandigheden is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich met haar partner zou laten betrappen op het moment waarop haar neef en haar broer mogelijkerwijze op de campus zou aankomen om haar op te halen. Dat zij haar die bewuste dag een half uur vroeger kwamen ophalen is geen afdoende verschoningsgrond (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Gelet op de door de verzoekende partij zelf geschetste context van haar conservatief-traditionele familie en daar zij en haar partner reeds hadden gesproken over het probleem en hadden besloten om naar Duitsland te gaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), is het een onaannemelijk groot risico dat zij en haar partner publiekelijk affectie zouden tonen rond het tijdstip waarop haar neef en broer haar normaal gezien steeds komen ophalen. In het licht van het voorgaande, is het eens te meer onaannemelijk dat de verzoekende partij, nadat zij en haar partner waren betrapt, verder mocht studeren op de campus. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij eerst stelt dat haar partner niet meer naar de campus kwam omdat hij bedreigd werd en bang was en dat zij zelf van klas moest veranderen, terwijl zij vervolgens, wanneer haar wordt gevraagd naar welke klas zij diende te gaan, beweert dat haar partner van klas veranderde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Aldus past de verzoekende partij haar verklaringen aan naargelang de vraagstelling van de *protection officer*, hetgeen de geloofwaardigheid van deze verklaringen ondermijnt.

Tevens dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij verklaarde dat zij naar het huis van een vriendin vluchtte die haar hielp haar land van herkomst te ontvluchten. Nochtans maakte de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van een verblijf bij haar vriendin vlak voor haar vertrek uit Pakistan (administratief dossier, stuk 5, "verklaring DVZ", verklaring 10). Evenmin vermeldde zij dit verblijf tijdens haar persoonlijk onderhoud toen haar werd gevraagd naar haar woonplaatsen in Pakistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen die de verzoekende partij van haar conservatieve familie zou hebben ontvangen omwille van haar relatie met een studiegenoot.

6.5. De ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas wordt bovendien eens te meer ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij naliet dit te doen in Italië en eerst naar België reisde waar zij op 7 november 2019 aankwam en pas op 13 november 2019 onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt "*Dat bovendien benadrukt dient te worden dat verzoekster niet wenste zich naar de Italiaanse politieautoriteiten te begeven voor zover zij noch het Italiaans, noch het Engels machtig is en dat zij haar asielaanvraag in Italië niet wenste in te dienen*", dient erop gewezen dat zij evenmin één van de in België gesproken talen (Nederlands, Frans, Duits) machtig is en zij hier desalniettemin een verzoek om internationale bescherming indiende, zodat haar gebrekkige talenkennis bezwaarlijk als een afdoende verschoning kan worden weerhouden. Dat zij in Italië geen verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, relativeert dan ook wel degelijk de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt "*Dat tegenpartij en deze Rechtsmacht zowel de opvangvoorzieningen als de voorwaarden van het onderzoek van de asielaanvragen in Italië kennen, die zeer problematisch zijn en talrijke vragen stellen, met name wat betreft het naleven van het voorschrift van artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden*", laat zij na enig objectief stuk voor te leggen dat haar beweringen zou kunnen staven.

Het voorgaande klemt des te meer daar geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij betreffende haar wedervaren tijdens haar korte verblijf in Italië, met name betreffende

de diefstal waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden en de hulp die van een onbekende man zou hebben gekregen. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“Vervolgens zou u tertio kort na aankomst in Italië naar eigen zeggen bestolen geweest zijn, waarop u evenwel kon rekenen op de steun van een volstreekte onbekende, die u de raad gaf om naar België te komen om hier internationale bescherming te vragen, en bovendien ook nog eens uw reis van Italië naar België organiseerde en betaalde (CGVS p. 14, 15). U kende deze man voordien nochtans helemaal niet. Dit is op zijn zachtst gezegd erg onwaarschijnlijk te noemen. Er op gewezen dat de tussenkomst van de onbekende oude man wel erg genereus was, kon u enkel speculeren dat hij medelijden voor u had toen hij u zag huilen (CGVS p. 15), een nogal stereotiepe uitleg. Gevraagd waarom uw eerste reflex nadat u bestolen geweest zou zijn niet was om naar de politie te gaan, werpt u tegen dat u de taal niet kende en u niet in het Engels verstaanbaar kon maken (CGVS p. 22). Nochtans was u de dag daarvoor wel in staat om een taxi te nemen naar een “cheapest hotel” (CGVS p. 22), wat uw verklaring over de reden voor het niet doen van een aangifte van de vermeende diefstal enigszins ondergraaft. Bovendien verklaarde u net daarvoor nog dat u zich naar het station waar u bestolen werd had begeven met als doel “ergens te gaan waar ik asiel kon vragen” (CGVS p. 21), wat ook weer enige communicatie vereist. U had trouwens ook aan de vriendelijke oude man kunnen vragen om u te helpen met een aangifte van de diefstal. Samen genomen is het duidelijk dat er het een en ander schort aan uw verklaringen over de manier waarop u de verschillende stappen van uw reis naar België al dan niet noodgedwongen organiseerde, mogelijk omdat u bepaalde zaken probeert achter te houden.”

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar een krantenartikel waarin wordt verhaald over Belgen die werden vervolgd omdat zij aan in België verblijvende migranten onderdak hadden verleend (verzoekschrift, stuk 2), dient erop gewezen dat de situatie in het krantenartikel geenszins vergelijkbaar is met de door de verzoekende partij voorgehouden situatie. Dat de verzoekende partij zich niet naar de Italiaanse autoriteiten wenste te begeven om de diefstal aan te geven omdat zij dan een verzoek om internationale bescherming zou moeten indienen, valt bezwaarlijk te rijmen met haar verklaring dat zij zich naar het station had begeven om er asiel te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen.

6.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk

maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Evenmin brengt zij enig stuk bij dat op de door de verwerende partij gehanteerde informatie een ander licht zou kunnen werpen. De hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse vindt steun in de beschikbare informatie, is pertinent en correct en wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van "de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van

vluchtelingen en de status van subsidiaire bescherming", laat zij na te duiden welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij geschonden acht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

9. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Pakistan. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS